

ud paa, at i § 3, 3dje Linie, om de statsgaranterede Laan, skulde man i Stedet for Halvdelen sætte $\frac{1}{10}$, uder Forudsætning af, at man derigennem vilde finde sig mere tilfredsstillt med Hensyn til den Sikkerhed, som Staten maatte kræve, og dernæst endvidere ogsaa af den Grund, at jeg finder det næppe rimeligt, at man i § 1 taler om uarmortifiable Laan til $\frac{3}{10}$ eller $\frac{1}{10}$ af Burderingssummen, men i § 3 om uarmortifiable Laan, indtil Halvdelen; der staar jo i § 3, 3dje Linie, at disse Laan ville kunne bevilges helt eller delvis som afdragsfri; altsaa, jeg vilde finde det mindre rigtigt, at man her gif til uarmortifiable Laan af indtil Halvdelen af Burderingssummen. Jeg finder altsaa Vædringen Nr. 7 temmelig berettiget, og den kan jeg som sagt gaa med til under Forudsætning af, at § 3 i det hele vedtages. — Det samme gælder det sidste Vædringsforslag, Nr. 11 i Betænkningen, hvor der tales om, at selv om det nævnte Maksimumsbeløb af 150 Millioner ikke er naaet, skal Udtøelsen af statsgaranterede Kreditforeningsobligationer straks standse, saasnart Statsgarantien paataldes, selv om det blot sker til midlertidig Dækning af et mindre Beløb." Jeg kunde godt gaa med til en saadan Forandring for derigennem at etablere en større Sikkerhed, om man vil, alt sammen under Forudsætning af, at § 3 blev vedtagen. — Jeg skal indstrænte mig til med disse korte Bemærkninger at anbefale Lovforslaget uforandret, som det er sendt os fra det andet Ting.

J. C. Sørensen: Jeg synes, at det er gaaet med dette Forslag efter det gamle Ordsprog „at jo flere Kofte o. s. v.“, jo længere det er kommen frem, desto ringere er det efter min Formening blevet. I den Stikfælde, hvori det blev forelagt af Ministeriet, var det saadan, at der kunde være Haab om, at de Foreninger, som det skulde virke for, kunde gaa ind paa at tage imod det, og det kunde komme til, der at stifte den Nytte, som formentlig var tilsigtet med det. Efterhaanden som det er kommen længere frem til Behandling, har det imidlertid faaet noget Paahæng, hvorved det er blevet mindre tiltalende. Ganske vist menes det jo, at Foreningerne skulle staa sig overmaade vel ved at faa denne § 3 ind, som er indsat i Folketinget, om Statsgaranti. Derom ere jo Meningerne imidlertid meget delte. Jeg for min Part er enig med Fler-tallet i, hvad det har udtalt i dets Betænkning her, og som nærmere er udviklet af den ærede Ordfører (P. G. C. Jensen), at det maa anses for at være uheldigt for

Staten i det hele taget at inklade sig paa denne Statsgaranti, som her er omhandlet, og jeg vil derfor stemme for, at denne Paragraf udgaar.

Kreditforeningerne have jo tiltrukket sig en saadan Opmærksomhed og have en saadan Betydning for hele vor Samfundsudvikling, at det nu er erkendt fra alle Sider, at deres Betydning er saadan, at Statsmagten mener at maatte tage væsentlige Hensyn til, hvorledes Udviklingen gaar. Men af de faktiske Forhold, af Kendsgerningerne, som de foreligge, fremgaar det, at Kreditforeningerne i henved et halvt Hundrede Aar i det hele og store have virket gavnligt for Samfundsudviklingen, og jeg synes derfor, at det er noget haardt at høre de Beskyldninger fremsatte, som navnlig den ærede Ordfører for Mindretallet (Vreinholt-Bandsborg) kom med, thi det synes jo at hans Udtalelser at maatte fremgaa, at snart ikke en eneste af de Faktorer, som virke med til Udviklingen af Kreditforeningsinstitutionen, duer dertil; de synes næsten efter den Maalestok, han anlægger, alle at være ude af Stand til i det hele at kunne administrere. Det gælder lige fra Takstatorerne næsten op til den højeste Ledelse. Det gaar endog saa vidt, at hvis det Mindretal, der har stillet det sidste Vædringsforslag, kom til at raade, vilde herester i alt Fald den administrerende Direktør blive ansat paa Livstid. Jeg vilde i saa Fald foreslaa, at han maatte faa kongelig Udnævnelse, thi saa vidste man dog, hvad det var. Men det forekommer mig, at der er ikke Anledning til saaledes at gribe ind i private Institutionernes Virkemaade, som det her er sket, naar det gennem en saa lang Mærælle har vist sig, at de have virket fortrinligt, og det tror jeg ikke skal bestrides, at de have. Man kan være utilfreds med Takstatorerne i et og andet; men man maa vælge hvilke Takstatorer, man vælge vil, saa kommer dog Burderingen af Ejendommene til at bero paa et individuelt Skøn, og det er meget vanskeligt at burdere dem saaledes, at Burderingen ikke kan angribes; om denne kan der være mange Meninger. — Og hvad Repræsentanterne angaa, tror jeg nok, at de, saaledes som Udviklingen har været, kunne staa Maal med disse Rejseinspektører, som det er paatænt at sætte i Stedet for Repræsentanterne. Thi hvem vil blive Rejseinspektør? Jeg formoder, at en eller anden Mand, for hvem det maaste er gaaet tilbage i hans egentlige Livsstilling, og som kan trænge til at faa en lønnet Bestilling, kunde det blive ansat for ret passende at lade komme i Betragtning ved en saadan